

adulterul

maria marian

roman

CORECTBooks

Maria MARIAN

ADULTERUL

Roman

Editura Virtual

2013

ISBN (e): 978-606-599-982-4

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

ADULTERUL.....	4
----------------	---

ADULTERUL

Moto:

„Nu sunt trist că ai mințit,
sunt trist că de-acum nu te mai pot crede.”

Nietzsche

Își justifica adulterul prin faptul că soțul ei era cu foarte mulți ani mai în vârstă decât ea. Își justifica în proprii ei ochi că nimeni în afară de ea și de Andrei nu știa ceva despre adulterul lor.

Soțul o iubea, o iubise nespus. Era tânără, frumoasă, avea o piele fină, un păr șaten, ondulat, care-i înconjura ca o coroană fața ovală, un zâmbet încântător, o veselie contagioasă, care pe el îl încânta, îl fermeca, n-ar fi putut concepe viața fără ea, fără forfota pe care o isca ea mișcându-se în casă, printre lucruri, în lume, oriunde se afla.

Avea ceva din Audrey Hepburne sau din Claudia Cardinale - el nu-și amintea să fi văzut femei mai frumoase ca ele.

În ciuda diferenței de vârstă, cuplul lor era bine primit între prieteni. El era un bărbat încântător, frumos, un bonom, amuzant, glumea cu toată lumea, avea o rezervă inepuizabilă de bancuri reușite, era generos. Unde mergeau, duceau daruri consistente, iar când primeau, erau gazde desăvârșite: orice musafir se simțea distins și important în casa lor.

Paul Mănescu era medic, profesor universitar și director de spital. Arina, și ea tot medic, cercetătoare la un laborator de microbiologie. Era fiica unui vechi prieten al lui Paul.

Crescuse sub ochii lui, era obișnuită cu oameni în vârstă, care o tratau de la egal la egal, ca pe o persoană matură.

Îi fusese studentă lui Paul.

Celibatar convins, Paul rezistase multor tentații de căsătorie, multor oferte interesante, multor femei frumoase. Rezistența i-a fost înfrântă când Arina i-a devenit studentă. Era foarte. Poate nu cea mai frumoasă dintre toate tinerele cu care lucrase, dar cea mai vioaie, mai activă la seminarii, mai

atentă la cursuri, mai antrenantă la reuniunile de la care el nu lipsea, la care se simțea foarte bine, unde era asaltat de colege și studente, aproape invidiat de colegii mai tineri. Avea avantajele vârstei, ale statutului de profesor, ale celibatului și ale bonomiei cu care cucerea orice societate.

Legătura lor s-a înfiripat treptat, în anii studenției Arinei. A început ca o apropiere profesor-student, apoi s-a transformat într-o prietenie amoroasă, în care ea s-a prins foarte repede și foarte serios. El cocheta, cum făcuse toată viața, sigur de succesul la femei, totuși prudent, să nu cadă în plasă. În plus, i se părea că diferența de vârstă îi poate fi pavăză împotriva vreunui atac al sentimentelor. Era aproape sigur că se poate apăra. În sinea lui se ironiza sau chiar se rușina la ideea că ar putea intra într-o aventură cu o fată cu douăzeci și-atâția ani mai mică decât el, o zvârlugă care-i putea fi fiică. I se mai întâmplase ca vreo studentă sau asistentă să se îndrăgostească de el, dar se ferise de complicații, scăpase. Încerca să se imagineze în rol de iubit al fetișcanei pe care o cunoștea de când era o copilă. Nu. Nu i se potrivea nicidecum un asemenea rol. Fără îndoială că o plăcea. O plăcea grozav. Nu se putea să nu-ți placă. Era fermecat. Dar, ce Dumnezeu, parcă nu mai văzuse fete frumoase?! Își aduna gândurile și le îndrepta spre diverse lucruri, ca să și-o scoată din minte, dar ele făceau ce făceau și se întorcea din nou la ea, i-o aduceau iar în față, așa proaspătă, veselă, unică. Și-l tulburau, îl transportau rapid într-o stare euforică. Nu știa cum să mai procedeze cu el însuși. Se simțea neputincios și nu înțelegea ce va fi cu el. Nu i se mai întâmplase așa ceva. Nu mai trăise o asemenea stare. Spera să scape și de data aceasta de complicația numită dragoste. De căsătorie nici nu putea fi vorba. „Fata are de unde să-și aleagă un iubit”, își spunea. Nu trebuia să intre în panică ori să răspundă privirilor nesigure, pe care le surprindea tot mai des în ochii Arinei. Desigur, nu trebuia, dar de la un timp observă că el însuși îi căuta privirea fetei, încercând să deslușească intensitatea sentimentelor ei, care deveneau tot mai evidente. Nu știa nici el cum se făcuse de înaintaseră unul spre inima celuilalt, dar ajunseseră să nu mai poată trăi o zi fără să se vadă.

Fără nicio înțelegere, veneau dimineața înainte de ore, drumurile li se încrucișau, privirile le erau tot mai încărcate de dragoste. Evitau discuții riscante, limitându-se la conversații banale; se cunoșteau de mult, aveau ce să-și spună.

El se scuza în ochii proprii cu programul de cursuri de la care, desigur, nu putea lipsi, dar nici nu putea să nu observe chinul ei. Căci într-adevăr, ea se chinuia. Nu avea experiența lui de a-și ascunde sentimentele sau de a le respinge dezinvolt pe cele care i se adresau. Ochii ei îl urmăreau ca propria umbră. Și, ce era mai grav, îi atrăgeau privirile ca un magnet. Se străduia să privească în altă parte, la alți studenți, așa cum făcea cu gândurile pe care și le abătea la alte lucruri, dar fără voia lui, și gândurile, și privirea se întorceau lacome și grăbite la ea. Parcă se temea că, părăsind-o o clipă, ea ar fi putut chiar să dispară. Și iar îi admira ovalul gingaș al feții, ochii limpezi, plini de emoție, de care ochii lui abia mai reușeau să se dezlipească, abia mai reușea să vadă și altceva decât ființa ei dragă.

Începea să se simtă pierdut.

În timpul deselor vizite pe care el obișnuia să le facă părinților ei, Paul se stăpânea, nu-și lăsa dezvăluite sentimentele, atracția față de Arina. Se simțea tot mai stânjenit atât față de ea, cât și față de tatăl ei, prietenul lui din tinerețe.

În ziua în care el se hotărâse să pună capăt acestei situații, să se retragă, să lase fata în pace, a găsit-o pe Arina la intrarea în facultate, așteptându-l neajutorată, ca un copil oropsit, gata să izbucnească în plâns. Fata zburdalnică, veselă, dispăruse. Îi luase locul femeia îndrăgostită, nesigură, timidă, care aștepta un semn de iubire, de încurajare. Hotărârea lui de a se retrage, de a descuraja sentimentele ei vădite, s-a topit în fața priveliștii duioase pe care o avea în fața ochilor. Nu-i spuse nimic, o luă de brațe, intră cu ea în școală, o invită în biroul lui și aici îi mărturisă că nu-și poate înfrâna sentimentele pe care niciodată nu le avusese față de altcineva. Ca să nu-i sporească emoția, să n-o umilească lăsând-o pe ea să vorbească, voise să fie el cel care să rostească primul cuvintele magice de iubire. Ea îl asculta, cu lacrimi în ochi, visase atât de mult să audă mărturisirea aceasta de dragoste, care îi făcea atât de bine, ca o vrajă, ca un descântec. El îi vorbea despre dragostea lui de om matur, care, probabil, nu se cuvine față de un copil, ea asculta vrăjită, îl asculta pe el, nu-i păsa de vârstă, de nepotriviri. Esențial era că el o iubește, că o consideră demnă de a fi iubită.

Cei mai surprinși au fost părinții ei. Nu o considerau potrivită pentru căsătorie. Cu atât mai mult cu un bărbat atât de vârstnic.

Nu a urmat obișnuita perioadă de logodnă, căci el nu-și putea permite o relație de adolescent, cu întâlniri și plimbări în văzul colegilor și al studenților. El iubea, și la vârsta lui trebuia să dea iubirii un statut cuviincios. Cu atât mai mult, cu cât era prieten cu părinții fetei și cu tot cercul lor. Așa că o ridică pe ea la situația de femeie matură, stabilirea nunta înainte de examenul de diplomă, în felul acesta ea putând rămâne în localitate, alături de soț. Altfel, riscău să fie despărțiți. Legile comuniste erau dure.

Hotărârea lor a surprins în primul rând pe tatăl Arinei, care era pur și simplu jenat că fiica lui se poate căsători cu un bărbat care îi putea fi părinte. Încercă să stea de vorbă cu ea despre asta, dar nu găsi în ea partener de discuție. Încercă să o convingă să mai amâne, explicându-i că nici nu e bine să te căsătorești în plină pasiune, că nici nu știi ce va rămâne după ce trece. Poate întâlni mai târziu un bărbat de vârsta ei și îi poate prilejui lui Paul o mare durere. Dacă îl iubește atât de mult cum spune, să-l cruțe de așa ceva.

Arina era copleșită de pasiune și nu mai era nimic de făcut cu ea.

Încercă să discute cu Paul, a cărui vârstă reclama o mai mare prudență, o mai atentă judecată. Nici aici nu găsi înțelegerea așteptată. Arina îl amenințase pe Paul că, dacă tatăl ei reușește să-l convingă să renunțe sau să amâne, ea se sinucide. Atât Paul cât și tatăl ei o credeau în stare, cu firea

ei ambițioasă.

Mama Arinei, mai cu picioarele pe pământ, cunoscându-și bine fiica, deși îi înțelegea pasiunea, nu era îngrijorată de amenințările ei. Avusese mai multe ocazii în care Arina manifestase o atitudine care pe ea o decepționase profund. Așa că ea se menținea pe poziție de rezervă în privința căsătoriei. Arina, dezlănțuită, nu admitea nici o opreliște, nici o amânare. Cu atât mai mult cu cât se apropia examenul ei de diplomă și exista riscul ca ea să fie plasată departe de București, deci departe de Paul.

De fapt, pe asta conta într-un fel mama ei. Nu era încântată să-i plece fiica departe, în nu știu care sat, dar nu-i surâdea nici să o știe măritată cu un bărbat de vârsta tatălui ei. Între două rele, înclina spre soluția cea mai puțin rea - aceea de a fi de acord cu căsătoria. Legile erau dure.

***

Că legile erau dure e puțin spus. Erau draconice. Pe de o parte, orice absolvent de facultate și, de fapt, orice om calificat avea asigurat un post în profesia pentru care era pregătit. Asta putea fi ceva pozitiv, dacă nu ținem seama de câteva lucruri care se întorceau împotriva omului. Indiferent de gradul de pregătire, cel „plăsat” era ca și încarcerat. Nu avea voie să părăsească postul sub niciun motiv. Familiile, despărțite uneori pe toată durata activității profesionale, nu se mai puteau uni decât la pensie, poate nici atunci. Puteau fi copii, oameni bolnavi în familie, nimic nu devenea argument în fața autorităților. La asta se adăugau condițiile de viață din zonele defavorizate. Intelectualii aduși la sate, medici în special, erau obligați să rămână ani întregi, uneori chiar toată viața, în zonele rurale, cu locuințe primitive, fără mijloace de transport, siliți să umble pe jos sau cu căruța, ori călare, dacă localnicii le puneu la dispoziție un cal. Unii primari din comune se străduiau să le facă viața mai ușoară, procurându-le o cameră, o butelie de aragaz să-și încălzească locuința, poate chiar o bicicletă, dacă noroaiile sau zăpezile nu erau prea mari. Erau și oameni de bine, care țineau și la intelectualii țării, și la satele românești, care propuneau diverse soluții pentru îmbunătățirea vieții satelor și a căilor de circulație, pentru avantajarea celor ce urmau să lucreze în zonele periferice, dar cei de sus nu țineau cont de propunerile avantajoase pentru toți. Nimeni nu putea înțelege de ce se refuză realizarea unor condiții omenești pentru cei care puteau avea un rol important în ridicarea gradului de civilizație și de cultură a satelor.

În aceste condiții, numai dacă în familie unul avea o situație deosebită, cum era cazul lui Paul, putea determina ca soția să rămână în aceeași localitate sau în apropiere. Sau puteau merge împreună doi colegi căsătoriți în locul unde era plasat cel cu media cea mai mare la absolvire.

Astfel că, hotărându-se căsătoria lui Paul și a Arinei, nunta s-a petrecut destul de repede, în casa părinților ei, ceea ce nu a împiedicat pregătiri fastuoase, toalete neobișnuit de elegante, rochia de

mireasă din voal, spumoasă și acoperită cu boboci de trandafir.

Arina strălucea de frumusețe și eleganță, iar Paul era de-a dreptul euforic. Nu-i venea să creadă că are un asemenea noroc. Lume, destul de multă pentru o nuntă în casă. Au discutat îndelung în legătură cu căsătoria religioasă. Paul nu se temea de autorități, care cultivau ateismul, dar părinții Arinei nu voiau complicații, mai ales că avuseseră destule probleme cu ceva timp înainte, încercând să trimită la Paris, unor prieteni, o icoană. Fusesse mare agitație la vamă, icoana fusese confiscată, iar doamna Pascu, mama Arinei, îi spusese vameșului printre lacrimi:

„Dumneavoastră dăruiați biserici vechi și scumpe, iar eu nu pot dăruia un cadou unui prieten?” Bineînțeles incidentul nu s-a oprit aici: femeia s-a simțit urmărită și controlată vreme îndelungată. Se temea și acum, încât s-a opus cununiei la biserică. Așa că au oficiat cununia religioasă acasă, la nași, care se temeau și ei, nașa fiind funcționară în Ministerul Culturii. Erau credincioși, dar, de frică, mimau ateismul. Chiar și Ceaușeștii își înmormântau morții creștinește, dar alții nu aveau voie să-și manifeste credința în vreun fel. Confirmau dictonul: „*Quod licet Jovi non licet bovi*”.

Vremuri...

***

Este știut că într-un cuplu cu diferență mare de vârstă nu întinerește cel mai vârstnic - deși el așa crede și speră -, ci îmbătrânește cel tânăr. Motivele sunt multiple, dar, în primul rând, experiența celui vârstnic îi conferă acestuia forța de a-l influența pe cel tânăr, de a-i transmite obiceiuri și mentalități, pe care tânărul cu mai puțină experiență le primește și le însușește, trece peste etape ale vieții, uneori fără să observe, alții uimit că n-a trăit unul sau altul dintre momentele despre care aude de la alții, despre care citește. În dragostea care o cuprinsese, Arina nu a observat nimic din aceste transferuri de experiență, nu și-a dat seama când și-a însușit felul de a fi al lui Paul, n-a regretat plăcerile netrăite ale altor vârste. Dimpotrivă, a fost încântată să devină soție, stăpână în casa ei. Le admirase întotdeauna pe mama ei și pe prietenele acesteia, pe care le vizitase adesea împreună cu părinții, pentru siguranța cu care își conduceau menajul, pentru toaletele elegante pe care le purtau la petreceri, o amuzaseră ușoarele și nevinovatele flirturi la care asistase, se străduise să observe cele mai mici amănunte în organizarea seratelor și își dorise dintotdeauna să fie, când va veni timpul, o gazdă încântătoare, să se poarte astfel încât oricine va veni în casa ei să aibă numai cuvinte de laudă.

Deși vremurile erau destul de triste și majoritatea averilor profesorilor erau deja naționalizate, Paul, ca și părinții ei, își păstrase locuința încăpătoare, moștenire din familie, așa că Arina pleca dintr-o vilă luxoasă în alta, ceva mai mică, dar la fel de bogat înzestrată, chiar mai pe gustul ei decât cea a părinților.

A redecorat casa lui Paul, a cumpărat tot ce i-a plăcut, la nuntă primise multe cadouri de la

familie și de la prietenii lui Paul, care, cei mai mulți bine situați, le-au oferit obiecte decorative din propria gospodărie, lucruri vechi, valoroase, cu care ea fusese obișnuită în casa părintească.

Curând a devenit ceea ce își dorise întotdeauna: doamnă. O doamnă profund contradictorie, care îmbina tinerețea, voioșia și frumusețea adolescenței cu seriozitatea, maturitatea și responsabilitatea unei femei trecute prin viață, care nu neglijează nimic dintre obligațiile unei soții de profesor, care-i conduce gospodăria, întreține relațiile și în același timp își face meseria.

Paul și toți apropiații lor erau de-a dreptul fascinați de puterea de dedublare a Arinei: femeie matură - copil voios și antrenant. Ea singură nu observase transformarea majoră pe care o suferise. O satisfăcea profund dragostea lui, căsătoria o împlinise, îi crescuse importanța în proprii ochi. Descoperise în ea însăși o seriozitate ce depășea mult tinerețea, care o ajutase să absoarbă experiența de viață a lui Paul, să-i adopte ideile, să se formeze cu repeziciune după exigențele și nivelul lui de gândire. Paul, la rândul lui, trecea dintr-o uimire în alta, surprins de câte calități descoperă în tânăra și adorata lui soție. Fiecare clipă îi aducea noi surprize plăcute, delicii inedite. Chiar și în dragoste, în momentele de intimitate, deși ea fusese virgină, toată experiența lui nu făcea doi bani pe lângă fantezia și frenezia ei. Era desăvârșită, neistovită, un izvor de plăceri, de inițiative, de desfătări.

***

Doar mama Arinei avea îndoieli asupra realei maturizări a fiicei ei. Nu putea crede că Arina va fi într-adevăr capabilă să facă față unei căsătorii cu un om mai în vârstă, care mai târziu va avea nevoie de îngrijire, care nu va mai putea fi prezent la toate manifestările tinerești de la care Arina nu lipsea niciodată. Pur și simplu mama era speriată de viitorul fiicei ei.

Anii treceau, părea că teama mamei nu s-a justificat. Căsătoria lor era tot mai împlinită. Arina se apropiase tot mai mult de el, de fapt se maturizase, nu se poate spune că îmbătrânea, dar începea să devină puțin prea serioasă. Lui îi convenea și nu-i convenea această nivelare subtilă a vârstelor lor. Îi convenea deoarece îl liniștea, îi dădea siguranță pentru viitorul lor comun, de care se îndoise uneori, dar nu-i convenea pentru că existența lor pierdea din tinerețea și exuberanța de la început și care îl bucurase atât.

Dar dacă sufletește erau tot mai apropiați, fizic rămânea aceeași femeie tânără și frumoasă, al cărei farmec se accentua cu trecerea anilor. Asta observau toți, inclusiv Paul, care uneori era frământat la gândul că oricând putea apărea un bărbat mai tânăr în apropierea ei. Și erau destui. Aproape toți colegii ei, cercetători și asistenți de la Catedra de Anatomie, erau tineri. Plus cohorte de studenți și asistenți, care se întreceau să fie în apropierea ei. Cu anii se împlinise, devenind tot mai ispititoare, mai dulce, mai fermecătoare.

Niciunul nu îndrăznea mai mult de un salut admirativ, un compliment mai îndrăzneț, chiar

dacă discret, care ei îi făceau plăcere, dar o lăseau indiferentă. Viața ei era împlinită, nu-și dorea nimic altceva. Se dedicase soțului și profesiei. Copii nu erau în discuție, dar nici întâmplarea nu provocase posibilitatea. Important era că ea nu părea dornică să-i aibă.

Își ajungea ea însăși. Și el. Și serviciul.

***

Apariția lui Andrei în viața ei s-a petrecut cu câteva săptămâni înainte de a împlini ea 35 de ani.

Nici ea nu știa cum s-a întâmplat, cum a înaintat Andrei spre inima ei, cum l-a observat. I-a surprins privirea care o urmărea plină de admirație, atenția pe care i-o acorda, politețea, puțin ironică uneori, cu care i se adresa, gesturi pe care nu le observase niciodată, deși lucrau alături de multă vreme. Îl știa însurat, nu-i cunoștea soția, dar nici n-o interesase. Nu făceau parte din anturajul ei, nici dintre obișnuirile casei lor. Și dintr-o dată el a devenit o prezență de neocolit. Îl căuta cu privirea ca să se asigure că el o urmărește, că e interesat de ea. Dintr-o dată nu mai era sigură pe ea. Își controla ținuta care, de altfel, fusese întotdeauna impecabilă, simțea nevoia să fie curtată, să trăiască viața la care renunțase atunci când se îndrăgostise de Paul, pe care n-o regretase, după care acum tânjea. Era însă prea târziu, prea multe opreliști, fiecare dintre ei era legat prin căsătorie, ea avea un puternic simț al datoriei, înțelegea că nu este nimic de făcut decât să-și înfrâneze pornirea și atracția față de Andrei. Îi era tot mai greu, deoarece dragostea lui năvălea peste ea, peste sufletul ei ca o avalanșă, aproape imposibil de stăpânit.

***

Andrei era un om cu multe calități. Fusese un copil sărac, dar dornic de învățătură. Învățase greu, sacrificându-și timpul liber în copilărie și tinerețe, pentru activități care să-i aducă bani de școală și de cărți, reușise să facă față multor concursuri, îi ieșise bine aproape tot ceea ce întreprinsese, era un învingător. Dar îl durea nespun că multiplele lui activități, timpul consumat pentru a câștiga bani, în detrimentul studiului aprofundat, făcuseră ca el să fie doar un erudit, nu o valoare certă, în vreunul dintre domeniile de care se ocupase.

Deși era foarte apreciat în catedră, el își simțea limitele și nu putea fi mulțumit.

Poate și o înclinație spre amatorism îl împiedicase să se devoteze unui domeniu. Poate era interesat de informație, dar nu voia să și asume riscurile eventualelor eșecuri ca profesionist în vreunul dintre domeniile abordate. Era, în general, un frustrat, și din cauza aceasta își învingea cu greu timiditatea și avea dificultăți să se acomodeze în societate. Deși profesiunea și-o făcea cu seriozitate, toată viața lui avea un iz de superficialitate, de care era conștient și pentru care suferea, încercând să

pară mult mai sigur pe el decât era în realitate. Avusese câteva legături, era căsătorit de mai mulți ani cu Anca, o femeie echilibrată, pragmatică, nepretențioasă, care îl iubea, fără a-i cunoaște frustrările, de care era atașat, fără a se strădui prea mult să-i cunoască sufletul. Anca nu-i pune probleme. Era singura ființă din jurul lui care nu-i crea complexe. Abia acum, simțindu-se atras de Arina, începu să înțeleagă lipsa lui de atenție față de Anca. Chiar se întreba:

- Cum o fi trăit atâția ani lângă mine fără să vadă că nu sunt îndrăgostit de ea?

Îi devenise clar că dragostea lui pentru ea nu era nici pe departe pasiune, ci doar un atașament prietenesc, frățesc, în care se complăcuseră amândoi. Conviețuirea în astfel de relații duce la moartea dragostei, și el știa, dar nu-și dăduse seama ce ar putea însemna asta în ceea ce privește familia lui. Acum își explica rezerva lui atunci când ea, însărcinată fiind, voise să dea naștere copilului, iar el a convins-o că este mai ușoară și mai plăcută viața în doi, că-și pot permite călătoriile, concedii, lux etc. O convinsese pe ea, fără a fi el însuși convins. În subconștient știa că nu ține la acea legătură care, prin copil, putea deveni adâncă, definitivă. Într-un fel, avea gradul lui de responsabilitate. Un copil nu poate fi lăsat la voia întâmplării. Acum își dădea seama că argumentele lui nu aveau nicio legătură cu ceea ce simțea în realitate. Și-și făcea mii de reproșuri pentru lipsa lui de sinceritate față de Anca, de care abia acum devenea conștient.

***

Arina încerca să rămână indiferentă. Simțindu-se tot mai încolțită de sentimente, căuta o soluție de a se îndepărta de Andrei. Era de-a dreptul speriată de sentimentele ei ciudate, se rușina, se temea de ea însăși. Era atât de tensionată încât își luă chiar un concediu fără plată, pretextând ceva, ca să se poată îndepărta de Andrei, de tentația dragostei de care se simțea din ce în ce mai învinsă. Andrei a fost ca și pierdut, de teamă că ea nu se va mai întoarce la ei la Catedră. Se temea că a speriat-o sau că a jignit-o cu privirile lui pătimașe. Își propuse să fie mai rezervat în viitor, să-și calce pe inimă și să n-o supere, de teamă să n-o piardă. Îi ajungea să o vadă, nu spera la nimic mai mult.

În imaginația lui ea era stăpâna, trăiau o viață de vis. Chiar de vis.

A fost fericit să o vadă venind înapoi, dar n-a reușit să-și țină hotărârea, a rămas minute întregi cu ochii fixați pe ființa ei divină, pe chipul ei feciorelnic, pe brațele și gleznele ei fine, pe părul ei bogat, pe talia ei suplă, pe fiecare gest al ei, care pe el îl încânta. Nu putea altfel, deși se străduia. Iar ea, care fugise de el, deși îl dorise la fel de mult, a fost fericită să-l revadă tot îndrăgostit, tot pierdut de emoție în fața ei, așa cum îl văzuse în visele ei cele frumoase și nesperate.

Mica vacanță, al cărei scop a fost să și-l scoată din minte, din gânduri, n-a făcut decât să o lege și mai mult de el. A constatat că el pătrunsese în toată ființa ei, o domina, nu mai avea nicio șansă să scape de această tiranie dulce, de care, de fapt, nici nu voia să scape.

De ziua ei organizează un party la Catedră, unde invită toți colegii. Veni și Paul, puțin contrariat de faptul că ea își serbează ziua la Catedră și nu acasă, unde obișnuiau să-și petreacă aniversările. Văzând atâta lume tânără, el conștientiză brusc că lumea lui, familiile mature, care constituiau cercul lui, era total diferită de ceea ce vedea aici. Iar Arina sa, doamna casei lui, era aici ca o fetiță răsfățată de oameni tineri, care, spre dezamăgirea și disperarea lui, i se potriveau mai mult decât el, decât colegii lui, decât ceea ce îi oferise în acești ani de când viața îi dăruise fericirea de a fi iubit de ea. Ce va face de acum înainte? Oare își va putea ascunde durerea, spaima, teama că s-ar putea ca și ea să observe discrepanța dintre mediul lui și al ei? Sau chiar o observase și de asta schimbase ea locul aniversării? Se plictisise de oameni bătrâni, desigur, voia tineret. Se îndrepta spre vârsta periculoasă a femeii, spre patruzeci de ani. Ce va fi? Cum va trebui să se poarte după această descoperire? Va fi aceeași? Dar el, cum va fi? Nici până acum el nu-și dăduse aere de om tânăr, mai tânăr decât era. Nici nu fusese nevoie. Ea se purta ca și când era de-o vârstă cu el. E drept că, în ultimii ani, la ora de culcare ea se retrăgea tot mai des în birou, spunându-i că are de căutat ceva în bibliotecă. Sau de pus la punct un referat, desigur lucruri justificate. Iar el, deși o dorea la fel de mult ca la începutul relației lor, se stăpânea, își domina instinctele și se culca fără a-și pune vreo problemă legată de sentimentele ei.

Acum se gândea: oare nu era nicio problemă?

Problema se născuse din primele nopți de dragoste. El, obișnuit cu aventuri de scurtă durată și cu femei experimentate, față de care nu avea nicio obligație sau care cunoșteau jocul dragostei, epuiza rapid momentul de intimitate, fără a se gândi la ea, decât ca la un obiect splendid, de care se bucura din plin. O iubea și o folosea cum își iubește și folosește un violonist vioara. Arina, fecioară pudică, fără nicio experiență în domeniu, se lăsa alintată, iubită, accepta jocul dragostei, dar nu era preocupată de satisfacția sexuală. Fusese preocupată mai mult de pierderea virginității. Nici n-a luat în seamă faptul că, în afară de o durere ascuțită, n-a simțit nimic. Apoi, lucrurile continuând în același fel, ea a tras concluzia că este vina ei, că, poate, e frigidă, așa că asupra relației lor intime, care pentru el decurgea normal, s-a așternut cu timpul tăcerea.

Ceea ce nu i se mai întâmplase Arinei s-a petrecut cu prilejul petrecerii de ziua ei. A simțit o atracție ca un magnet față de Andrei. Abia se stăpânea să nu-l atingă, să nu-i sară în brațe, simțea o dorință de nestăvilit să se cuibărească la pieptul lui. Un fluid fierbinte îi invada tot corpul atunci când îl privea. Se ferea să-l privească, fiind sigură că i se înroșea toată fața, pe care o simțea arzând. Se temea că Paul va observa această schimbare în comportamentul său. El sesizase schimbarea ei, dar nici pe departe nu intuia ce se întâmplă cu adevărat. Era și el tulburat de noul ei comportament și se

străduia să dea impresia că este pe aceeași lungime de undă cu ea, încerca să o secondeze în ce avea de făcut, își înfrângea cum putea complexele pe care le simțea în fața aceluia anturaj de oameni tineri. Arina îi invitase și pe Lia, sora lui Paul, și pe părinții ei la sărbătorirea de la Institut, așa că Paul nu era singura persoană în vârstă prezentă la petrecere. Cu toate acestea, el nu-și putea alunga ideea că mediul ei era acesta, cu oameni tineri.

Ziua aceea a trecut ca un adevărat supliciu pentru Arina, pentru Paul și pentru Andrei. Niciunul nu-și putea dezvălui chinul. Fiecare își trăia și își frământa în gând fericirea și nefericirea, ascunzându-se de celălalt. Nu exista nicio comunicare între ei. Nici nu putea fi. Toți trei iubeau profund, dar niciunul nu știa precis ce ecou are dragostea lui în sufletul celuilalt.

Primul care a îndrăznit să-și dezvăluie sentimentele a fost Andrei. La câteva zile după petrecerea Arinei, când cei doi colegi cu care lucrau în același laborator plecaseră, el i-a mărturisit simplu:

- Știi că te iubesc. Nu-i așa?

Luată așa direct, ea s-a rușinat, s-a intimidat și nu a fost în stare să spună nimic. L-a privit doar cu sfială, de-a dreptul speriată.

- Ești surprinsă? Nu cred că ești surprinsă. Știi. Nu se poate să nu știi. Doar de atâta vreme te privesc cu adorație și tot de atâta vreme mă tem de momentul acesta, de răspunsul tău, de viitor, de ce se va întâmpla cu mine, cu noi.

Deși știa, deși aștepta și ea această mărturisire, a fost totuși uimită de pasiunea ce o simțise în cuvintele lui. Se temea și ea, dar frica ei era de altă natură. Ea se temea că pasiunea ce o deslușise în privirea lui va fi ceva trecător, o atracție de moment. Dar simțind în tonul și în cuvintele lui aproape o suferință, conștientiză că teama ei nu era justificată. O iubea cu adevărat.

În acel moment, nici pentru el, nici pentru ea nu mai exista nimeni. Uitaseră de Paul, de Anca, soția lui Andrei, de colegi. Erau doar ei doi, cu sentimentele lor. Ea nu reușea să-și stăpânească emoția. Nu putea răspunde. El continuă:

- Va trebui totuși să-mi spui dacă am vreo speranță, dacă nu-mi fac iluzii deșarte.

Dezlegându-și cu greu limba, încercând să gândească limpede, să vadă ce se poate face cu această dragoste picată din cer, după atâția ani de liniște, de viață fericită, dar aproape monotună, îi răspunse:

- Ce ai vrea să spun? Suntem maturi, suntem căsătoriți, suntem colegi.

- Ce legătură au aceste statute ale noastre cu ceea ce simt, cu dragostea profundă pe care o am pentru tine, pe care o ascund de atâta vreme de toți, de tine, de mine? Ce să fac? Te iubesc și gata. Încerc de când te cunosc să te privesc ca pe oricine, dar cu cât mă străduiesc, cu atât te admir și te doresc mai mult.

- Ce putem să facem? Nu te gândești la soția ta, la soțul meu?

- Câteodată mă gândesc, dar, de cele mai multe ori, nu. Gândurile mele sunt dominate de tine.

De ce să se irosească dragostea noastră? Nu e păcat?

- Dar de ei nu e păcat? Cine ne dă dreptul să-i chinuim?

- De ce să-i chinuim? Putem să divorțăm. Sau putem să ne trăim dragostea fără știrea lor.

- Dragoste ascunsă... furată...

- Oricum, tot dragoste este. Și așa de năvalnică, încât n-o mai pot stăpâni. Vreau să te ating, să te sărut, să-ți mângâi părul și sânii, să fii a mea, chiar dacă ar fi să plătesc asta cu viața. Sunt sigur că și tu simți la fel. Spune-mi!

Gata să leșine, Arina mărturisi și ea că de câțva timp apropierea lui o tulbură, că își face mii de reproșuri și dorește să-și stăpânească și să-și domine emoțiile, sentimentele, dar reușește din ce în ce mai greu.

Pe chipul lui se citea bucuria, fericirea, nu se mai controla, o luă în brațe, îi acoperi fața, gâtul, mâinile cu sărutări, era gata să cadă în genunchi și să-i cuprindă tot corpul, picioarele. Ea îl îndepărtă cu delicatețe, dar ferm:

- Te rog, poate intra cineva. Ne compromitem. Trebuie să ne stăpânim, să păstrăm aparențele. Mai ales pentru Paul și soția ta.

El se depărtă chinuit de dragoste și de dorință.

- Hai să plecăm! Iau eu cheia casei lui Sorin, o să putem sta acolo să planuim totul despre noi. Viața noastră nu mai poate fi aceeași.

Ca și cum ar fi făcut așa ceva dintotdeauna, ea acceptă și, uimită de ea însăși, pleacă, separat, până la autobuz. Se urcară împreună, el o lipi de el, ținând-o de umeri, ajunseră la apartamentul lui Sorin, colegul lor. Acolo consumară prima lor întâlnire amoroasă, care dezvălui Arinei ceea ce n-o preocupase prea mult, ceea ce credea că n-o s-o intereseze niciodată, faptul că ea poate simți actul dragostei, dorința sexuală. Mângâierile lui i-au stârnit nevoia de a avea un bărbat, cum nu știuse să-și mai dorească niciodată. Nu, nu știuse că-și dorește să facă dragoste. Își făcuse datoria de soție, fără să înțeleagă mare lucru. Abia acum știa ce este dragostea fizică. Și, destul de contrariată, descoperea în ea o adulteră desăvârșită. Și-au făcut planuri pentru o viață dublă, fără a divorța, având fiecare grijă de partenerul de casă, dar asigurându-și partea lor de bucurie. El, Andrei, intui din primul moment ce-i lipsește Arinei în relația cu soțul ei și a făcut ceea ce trebuia să facă. La început, ea primea jenată noul gen de mângâieri, dar, după câteva întâlniri, le provoca și le căuta chiar ea. Întâlnirile, două-trei pe săptămână, erau întotdeauna la Sorin, care le protejă a relația, ținând la amândoi.

În fiecare dimineață după ce se salutau mai mult sau mai puțin intim - după cum erau sau nu alte persoane în birou - se întrebau reciproc ce e pe acasă, dacă celălalt e bine, dacă dă semne că ar

bănuie ceva.

Ani de zile au trecut fără a stârni bănuielele soților sau ale colegilor. Doar soția lui Andrei simțea o slăbire a atenției lui față de ea. Nu avea nimic concret, venise și pe la catedra lor, o cunoscuse pe Arina, nu-i făcuse impresia că ar putea fi ceva între ea și Andrei, celelalte colege nu aveau nici ele aere de curtezan. Bănuiala se stinsese, pusese pasivitatea lui pe seama înaintării în vârstă. El, oricum, nu era un pasionat.

Îl știa corect și nu-și făcea probleme.

***

Ei doi își trăiau viața intimă în mare secret.

O veche prietenă a ei devenise bănuitoare atunci când i-a văzut odată pe stradă. Îl cunoștea pe soțul Arinei, nu-i putea confunda.

A întrebat-o direct:

- Tu ai pe cineva? Te-am văzut cu un bărbat.

Ea nu mai îndrăzni să-și ascundă dragostea.

- Da. Am un amant. Tu știi că Paul e un om minunat, dar el nu m-a satisfăcut niciodată, înțelegi tu, nu s-a preocupat dacă eu simt sau nu ceva, nici nu am știut asta, nu-mi părea important, dar de când îl cunosc pe Andrei, totul este altfel. Simt și eu plăcere când sunt cu el. Și e tare bine.

- Nu ți-e teamă de Paul?

- Nu are cum să afle. Mă port acasă ca și înainte, nu-i refuz nimic, țin mult la el, dar nu mai pot renunța la Andrei.

- El e însurat?

- Da. Și el. Dar are grijă de soția lui, n-o neglijează, însă de iubit mă iubește pe mine. Nu mai putem trăi altfel. Nu știu ce va fi.

- Nu v-ați gândit să divorțați?

- Uneori, ne-am gândit. Dar ne este milă de ei. Și ne este comod așa. Divorțul ar însemna scandal, supărare în ambele familii. Nu-i pot face asta lui Paul. Pe când așa, dragostea noastră ne completează confortul familial. Nimeni nu le are pe toate, de ce le-am avea noi.

Realitatea era că ei îi era mai ușor decât lui Andrei. Paul era în vârstă, avea tabieturi, o privea și o primea cu aceeași admirație dintotdeauna, ea îl trata cu aceeași grijă, nu i se refuza atunci când el o solicita, iar relația cu Andrei era într-adevăr un adaos fericit.

La el, situația era mult mai dificilă. Ca să nu stârnească bănuiele, el era obligat să fie tot mai atent cu soția lui, să-i dovedească devotamentul pe care îl simțea într-adevăr pentru ea. Dar dragostea i-o dedicase de mult Arinei, fără de care nu mai putea trăi. O iubea cu ardoare și nu-și dădea seama

că ea îl iubea mai mult pe Paul, că el reprezintă doar completarea, adaosul, împlinirea fizică a vieții de femeie.

Strădaniile lui de a-i dovedi soției sentimente pe care nu le mai avea de mult au avut efecte contrarii celor sperate de el. Au făcut-o pe aceasta bănuitoare. A început să-l urmărească peste tot, până când a reușit ceea ce, deși asta urmărea, n-ar fi dorit să afle. I-a văzut pe ei doi ieșind din blocul în care se afla apartamentul unde se întâlneau.

N-a avut curajul să-i abordeze pe stradă. Era și prea chinuită de descoperire, nu avea certitudinea că ar fi putut vorbi coerent, îi era teamă de scandal, îi era rușine, o încercau toate chinurile și resentimentele și era atât de singură în dezastrul care simțea că o așteaptă. Îl iubea pe Andrei cu disperare, nu se simțea în stare să trăiască singură ori să-și caute un alt partener de viață, își încredințase viața lui, soțului și iubitului, care reprezenta totul pentru ea.

Ei n-o observaseră pe Anca. În euforia ce-i cuprindea ori de câte ori aveau posibilitatea să se întâlnească, să-și ofere o clipă de intimitate, pe care o parcurgeau cu ardoarea iubirii nemărginite cu care el o copleșea, cu satisfacții și delicii descoperite de ea, neștiute, necunoscute până atunci, ei nu mai erau în stare să mai vadă altceva. Nici măcar pericolul unei întâlniri nedorite. Dar aceasta se petrecuse. Ajunsă acasă, Anca se prăbuși, pur și simplu, pe canapea, aproape fără suflare. El nu întârzie mult după sosirea ei, așa că o găsi în starea de disperare în care o adusesese noua ei descoperire. Nu era o femeie violentă, scandalagioaică, nu știa să strige, să pretindă. N-o făcu nici acum. Când el se aplecă să o sărute, ca în fiecare zi când se revedeau, ea își întoarse capul, se feri de atingerea lui, ceea ce nu mai făcuse niciodată și, nu se știe cum, el înțelese că ea știe. De unde, cum? Ar fi trebuit să deschidă el problema, dar se temea. Acceptă refuzul ei, făcu lucrurile obișnuite ale omului venit acasă de la slujbă, se schimbă de hainele de stradă, se spală, vru să mănânce, dar nu era nimic pe masă, găsi un prilej de a i se adresa:

- Tu ai mâncat?

Rupându-și cu greu cuvintele, ea îi răspunse:

- Nu. Nu încă. M-am odihnit puțin.

Încurajat de gândul că starea ei poate nu-l privește pe el, se grăbi să se ofere în a pregăti masa:

- Stai, odihnește-te. Fac eu masa.

Și se precipită spre bucătărie, cu speranța că încă nu s-a întâmplat nimic. Încălzi ce găsi în frigider, aranjă totul pe masă, puse tacâmuri, șervețele, o sticlă cu vin, pahare, apoi veni și-i spuse cu blândețe, fără a mai îndrăzni să o atingă:

- Hai, totul e pregătit. Vino să mâncăm. Mi-e foame...

- Nu pot mânca. Mănâncă singur.

- Nu-mi place să mănânc singur. Hai și tu. Măcar stai cu mine.

Ea se gândea la egoismul lui absolut. Nu de ea îi era lui grijă, nu-i păsa că nu se simte bine. El voia să fie anturat la masă. Să-i fie respectate tabieturile. Nevrând scandal, neștiind, de fapt, ce vrea, dacă ar dori ca el să știe că ea a aflat, sau să se prefacă liniștită, poate nu e adevărat, poate dacă e adevărat e ceva trecător, la ce să-și facă amară și viața din casă, se ridică și se așează la masă. Cu sufletul stins, îl privea cum mănâncă. Și-l închipuia lângă cealaltă, se imagina pe ea însăși singură, nu voia să accepte, nu voia să se trădeze, voia și nu voia să afle adevărul. Era sfâșiată între dorința de a ști și speranța că nimic nu este adevărat. El mânca aparent liniștit, dar frământat de neliniște, de nesiguranță. Încerca să o îmbie cu câte ceva, cu un pahar, ea refuza tăcută, ferindu-și privirea de ochii lui.

Seara aceea trecu fără ca vreunul să deschidă vreo discuție, vreo problemă; el a întrebat-o de câteva ori dacă are nevoie de ceva, să cheme un doctor, ea i-a răspuns de fiecare dată că nu are nevoie nici de doctor, nici de nimic, că este obosită și vrea să se culce. În pat, el a încercat să o ia în brațe, ea s-a retras silnic și l-a rugat să o lase să doarmă. Bunul sfătuitor care este noaptea a ținut-o trează și i-a ordonat gândurile. A hotărât să mai aștepte, poate apar alte probe, sau se stinge totul. Totuși el a simțit o alertă. I-a spus Arinei că are impresia că Anca bănuiește ceva. Au hotărât să schimbe zilele și locul de întâlnire, să fie mai atenți, să nu mai iasă împreună pe stradă.

Și tocmai când și-au luat măsuri de prudență, Arina și-a dat seama că este însărcinată. În niciun caz nu putea fi vorba de Paul. Cu el trăise aproape 15 ani și nu se întâmplase niciodată nimic. Deci nu putea fi decât Andrei. Când i-a spus despre sarcină, Andrei a rămas încremenit. Nu știa dacă să se bucure sau să se întristeze. Sigur, s-ar fi bucurat dacă ei ar fi fost liberi și s-ar fi putut căsători. Dar așa... Era sigur că Arina nu-l va părăsi pe Paul. Și nici el n-ar fi putut divorța de Anca. Ce i-ar fi putut zice? Doar adevărul. Nu avea curajul să i-l spună. I-ar fi dovedit că o înșală de mult timp. Deși nu mai avea mare importanță acum, ținea ca ea să nu-l considere un mincinos. Și totuși, voia din toată inima să aibă acest copil pe care și-l dorise toată viața, care se năștea dintr-o dragoste nemărginită. Tot ceea ce trăise în viață nu-l chinuise atât cât gândurile la copil, la Arina, la Anca. Îi iubea pe toți și era profund zbuciumat în amalgamul de sentimente.

Arina era aproape fericită. Abia acum își dădea seama că și ea își dorise un copil, pe care Paul nu i-l dăruise. Era mult mai liniștită decât Andrei. Îi va mărturisi lui Paul și, chiar dacă el nu va crede că este al lui, îl va accepta ca pe al lui. Era sigură de el, de dragostea lui. Și voia într-adevăr ca el să-i fie tată copilului ei. La Andrei, la Anca nu se putea gândi. Nu aveau legătură cu copilul ei.

Zdrobit de neliniști, Andrei o întreabă ce are de gând, cum va fi viața lor de acum înainte, dacă are de gând să-i spună lui Paul. Ca trezită dintr-o transă, Arina conștientiză că trebuie să răspundă cumva frământărilor lui. Nu-i venea la îndemână s-o facă, ar fi vrut ca el și toate întrebările lui să dispară, să rămână doar ea, cu copilul și cu Paul. Se petrecea în ea un transfer de sentimente cărora

încerca să le facă față.

Singura întrebare la care îi răspunse a fost cea referitoare la Paul.

- Cum să nu-i spun? Nu va observa?

- Și ce crezi că va zice?

- Va fi fericit. Va crede că este al lui.

- După atâția ani?

- N-are importanță. Așa va crede.

- Și noi?... Eu ce voi fi pentru copilul meu?

Arina îl privi cu oarecare uimire, neînțelegând de ce vrea el să fie ceva pentru copilul ei.

- Tu? Ce să fii? Ce poți să fii?

- N-ar fi mai cinstit să le spunem Ancăi și lui Paul adevărul?

Ei i se urcă tot sângele în cap.

- Doamne ferește! Să-i nenorocim? Cum să-i fac eu lui Paul așa ceva? Nu! Nu le spunem nimic și totul va fi ca înainte.

- Deci, tu îl iubești tot pe Paul. Așa-i? Dragostea mea pentru tine n-a însemnat nimic?

- Nu fi nedrept. Te iubesc, știi bine. Niciodată nu m-am simțit cu Paul atât de fericită cât am fost cu tine. Dar țin la el foarte mult. Nu-l pot părăsi. Știi doar că de la început am hotărât să ne protejăm familiile, să nu fim egoiști, să ne luăm partea noastră de bucurie fără să le facem rău. Doar și tu o iubești pe Anca și nu vrei să o distrugi.

- Nu-mi cere să mă împac cu gândul că o să existe un copil al meu, pe care, nu numai că nu-l voi crește, dar, poate, nici nu-l voi vedea.

- Nu-mi cere nici tu să răsturnăm viața tuturor ca să ne asigurăm noi așa-zisa liniște. Că fericire n-ar putea fi cu atâția nefericiți în jurul nostru. Nu putem face din acest copil un măr al discordiei. I-ar aduce nenoroc. Și de ce să nu-l vezi? O să căutăm să împrietenim familiile, o să fim alături și o să-l vezi crescând, lăsându-i pe toți să fie fericiți.

În ziua aceea, Andrei n-a schițat niciun gest de dragoste. Întâlnirea lor, care se petrecea, de obicei, ca un clocot de fericire, se desfășură ca o întâlnire de interese, ca o discuție îndelungată și infructuoasă. Cel puțin din punctul lui de vedere, el nu-și putea reprezenta situația lui viitoare.

Pentru el, dragostea față de ea era absolută. Ea nu era doar o satisfacție fizică. Pentru asta, ar fi putut să aibă oricând alte ocazii. El o iubea cu adevărat. Și acum, ea va fi doar a celuiilalt, cu copilul lui, cu o părticică din ființa lui. Totul va fi al celuiilalt. El va rămâne pustiit. Nu va mai avea nimic. Anca nu reprezenta nici pe departe recompensa pentru ceea ce avea să piardă. Era o femeie bună, delicată, ar fi putut spune chiar frumoasă, o iubise în tinerețe, dar dragostea față de ea se transformase în obișnuință, într-o prietenie care aproape excludea relația amoroasă. El își făcea datoria de soț, își

dădea silința să fie gentil cu ea, și poate tocmai această străduință la care se supunea făcea ca elanul dragostei să scadă. Și totuși, singura ființă căreia i s-ar fi confesat ar fi fost ea, Anca. Știa că îl iubește nespun.

Își dădea seama că bucuria fericirii o împărtășești cu cei pe care îi iubești, iar povara nefericirii o dăruiești celor care te iubesc. Asta i se întâmpla lui. Bucuriile le trăia cu Arina, iar durerea pentru ce va fi când va apărea copilul era gata să i-o împărtășească Ancăi. Trebuia să-și descarce sufletul cuiva.

Dar ce să-i spună? Că va avea un copil? Ar putea întreba: dar de ce nu l-ai vrut pe al nostru? El o determinase să întrerupă sarcinile. Că visează să trăiască o viață frumoasă cu femeia pe care o adoră? Ar putea întreba și aici: De ce mai stai cu mine? Du-te la ea!

Să-i dezvăluie că nu are nicio speranță de a fi cu Arina și cu copilul? Dar ce o privesc pe ea, pe Anca, aceste frustrări? Când o iubea numai pe ea, credea că el este fericit cu ea. Acum, ce să înțeleagă ea din frustrările lui, ea însăși frustrată, lipsită de dragostea bărbatului iubit!

Curios. Stătea lângă Arina, dar se gândea la Anca. Avea nevoie să se confeseze cuiva și aceasta nu era femeia iubită, ci femeia îndurerată, distrusă de el, de o altă dragoste.

Arina nu înțelegea de ce Andrei nu schițează niciun gest de dragoste. Era prima dată de când se întâlneau că el era ca absent. Absorbită de noutatea sarcinii, nici ea nu făcu nimic care să stârnească în el dorința de apropiere.

Cu această stare de spirit se despărțiră fără a stabili o nouă întâlnire. Niciunul nu-și dădu seama că nu și-au stabilit noua întâlnire. Ajunsă acasă, Arina se pregătea să-i mărturisească lui Paul, să-i dea marea veste că vor avea un copil. Mulțumea lui Dumnezeu că reușise să-și ascundă atâția ani legătura ei cu Andrei. Se pregăti minuțios, aranjă masa de sărbătoare, aprinse lumânări, puse șampanie la gheață, îmbracă o rochie elegantă, de seară, era strălucitoare în ambianța festivă cu care îl întâmpină pe Paul. El o privea fermecat, o întrebă ce sărbătorești, ea îl așeză pe scaun, i se așeză în brațe, îi înconjură gâtul cu brațele și îi șopti la ureche:

- Vezi cum te porți, că nu mai suntem singuri.

El văzuse că pe masă erau doar două tacâmuri și nu înțelegea, aștepta ca ea să-l lămurească.

- Nu înțelegi? O să avem un bebeluș. Uite, aici se află.

Îi luă mâna și i-o puse pe talia ei.

- De când știi?

- De azi. Am fost la ginecolog și mi-a confirmat. Sunt în culmea fericirii. Nu mă așteptam.

Dumnezeu a ținut cu noi.

Fericirea lui Paul era deplină. Nu-i vine să creadă în acest noroc. Nu are niciun dubiu asupra paternității copilului. Își face numai probleme asupra propriei vârste, se gândește că va fi cam bătrân